

Sacramentsdag jaar A

Joh. 6, 51-58

Op 12 februari 304 werden in Carthago, Noord-Afrika, 49 Christenen ter dood veroordeeld omdat ze, tegen het uitdrukkelijk verbod van keizer Diocletianus in, toch op zondag waren samengekomen. Op de vraag van hun rechters waarom ze dat, tegen het bevel van de keizer in, toch hadden gedaan antwoordden ze: ‘Omdat wij zonder de Eucharistie niet kunnen leven.’

Kort na de 2de Wereldoorlog werd in Polen een nieuwe socialistische arbeidersstad gebouwd: Nowa Huta. Het moest een stad worden naar Communistisch model: zonder God, zonder Kerk en zonder kruis. Maar op een goede zondagmorgen stond daar op het plein toch plots een kruis met biddende mensen er rond. Ze bouwen een altaar en ze vierden de Eucharistie. En dat herhaalde zich iedere week opnieuw. In het begin maar een handje vol mensen, na een tijdje waren het er duizenden die er iedere week samenkwamen, in weer en wind, in regen en kou om de Eucharistie te vieren. Dat heeft zo jarenlang geduurd, tot de regering uiteindelijk toelating gaf om een kerk te bouwen. Als men aan die mensen zou gevraagd hebben waarom ze dit deden, dan was hun antwoord waarschijnlijk hetzelfde geweest als dat van de martelaren van Carthago: ‘Omdat wij zonder de Eucharistie niet kunnen leven.’

Met die twee voorbeelden uit het verleden in het achterhoofd mogen we in het heden eens stilstaan bij en nadenken over de Eucharistie. Een bisschop zei er ooit het volgende over: “Ge kunt van dat deftige woord ‘de echt aanwezigheid van Christus in de elementen van Brood en Wijn’ ook heel gewoon zeggen dat, wanneer de priester in de Mis gezegd heeft ‘dit is mijn Lichaam’ en ‘dit is mijn Bloed’, brood en wijn ophouden brood en wijn te zijn: dan zijn ze Lichaam en Bloed van Christus.”

Daar kunt ge lang over praten en er zijn hele bibliotheken over volgeschreven. Maar of ge daar iets mee opschiet is nog maar de vraag. Waar het eigenlijk om gaat is: vertrouwt ge Hem die dit gezegd heeft? Vertrouwt ge erop dat dit op zijn woord nog altijd gebeurt, ook nu?

Of nog anders gezegd: ge ontvangt geen brood, ge ontvangt de Heer zélf. Met andere woorden: iedere keer als ge ter Communie gaat, of iedere keer als ge knielt voor het tabernakel om kracht te vragen, of moed voor iets wat moeilijk is of wat ge tegemoet gaat, dan is zijn werkelijke en blijvende aanwezigheid datgene wat de grootste bemoediging is, de grootste troost en de grootste bron van kracht: Hij is er, daarom brandt de godslamp, en Hij luistert.

Dat is waar we ons op Sacramentsdag weer wat mee van bewust mogen worden. Als wij hier straks de kerk verlaten, dan is dat met het Lichaam van Christus ín ons. Dat is wat ons tot een parochie, een communio maakt. En tegelijk gaan we met die gave de parochie, de wereld in. In die zin is de Communie niet alleen iets wat we voor onszélf ontvangen; het verplicht ons óók om dat Lichaam van

Christus op een andere manier op te bouwen, en handen en voeten te geven in onze wereld. Dat is wat 'kerkopbouw' zou moeten zijn: vanuit onze persoonlijke verbondenheid met de Heer zoals Hij tot ons komt in de Communie en waardoor we hier met elkaar verenigd worden, werken aan dat andere Lichaam van Christus: de Kerk is in onze wereld. Want ter Communie gaan is zowel een gave als een opgave. Amen.

Johan Goris, pastoor